

чувство, въ което дойдохъ и азъ, като преговарахъ часътъ на сждътъ; сирѣчь, да си присмѣтнете, че е настаналъ онзи часъ, и да си надмите, че ный предстоимъ предъ страшното онова сждилице. Тѣка азъ не искамъ да видимъ дръго, освенъ кой е онзи, който сжди? единъ человекъ; кой е онзи, който сжди? единъ Богъ; и да помислите двѣ неща, въ человека свѣсть-та, въ Бога правосждіето; и азъ при това щж ви распраки първо, че человекъската свѣсть прави обвиненіето, и осжжденіето; второ, че Божіето правосждіе прави сждътъ, и отмыщеніето. Тѣи иска да каже Исусъ Христосъ въ днешното Евангеліе: „Иже во ѿще постыдѣтсѧ менѣ, ѿ мойхъ словесъ въ рѣдѣ сѣмъ прелюбодѣйнѣмъ, ѿ грѣшнѣмъ, ѿ сѣнъ человекъскій постыдѣтсѧ ѣгѡ, ѣгда прійдетъ во славѣ ѡтца своегѡ со ѧггелы свѧтѣми.“ Въ тѣкашый животъ не може да бжде нѣкой и обвинитель, и сждникъ, или сждникъ, и отмыститель; нъ това ще бжде въ бждщѣмъ сждъ человекъската свѣсть, и Божіето правосждіе, и тѣи ма направи да сж смжтъ, и да сж оплашж, о сжде! о дѡше!

ЧАСТЬ ПЪРВА.

Єдна отъ неопровергательныи истини на Православната наша вѣра є, че второто Христово Пришествіе ще бжде тогасъ, когато дойде да сжди живы, и мъртвы. Въ Ветхымъ Заветѣ Пророцити, въ Новѣмъ Евангелистити говоратъ съ голѣма ясность, и въ списаніята си учительети, съ голѣма трепетъ. Въ тѣкашый животъ сичкыятъ свѣтъ є єдна безправда: много лоши человекѣци живѣятъ благополдно, и славно, и много добри живѣятъ злополдно, и наказватъ сѧ, нъ Богъ є справедливъ; слѣдователно въ дръгыятъ животъ трѣба да стане праведна сжда, и въздааніе: лошити да пріемжтъ приличното наказаніе, а добрити приличната заплата: „Сотворшии благѧ въ воскрешеніе животѧ, а сотворшии злѧ въ воскрешеніи сждѧ.“⁽¹⁾ И таж є причината, за която Богъ въ тойзи животъ нити сичкыты лошы наказва, нити сичкыты добры възнаграждава, за да знаемъ ный, че той има да стори това въ бждщѣмъ сждъ, въ дръгымъ животъ. Сичкыятъ свѣтъ є прелесть; колко

[1] Іоан. гл. 5, ст. 29.